

מאמרי
אשריכם
ישראל
 מלוקטים מספר
הזוהר הקדוש
 עם הפירוש הנפלא
מתוך מדבש

78

מורכו
מתוך מדבש
 מרדכי
 וויטנשטיין
 תשס"א

מופץ בארץ עותקים לזיכוי הרבים ל"ג בעומר תשפ"ג

בעזרת השם יתברך

מאמרי

אשריכם ישראל

מלוקמים מספר

הזהר הקדוש

מהתנא האלקי

רבי שמעון בר יוחאי ז"ע

עם הפירוש הנפלא

מתוך מדבש

מאת הגה"ק המקובל רבי דניאל פריש זצוקל"ה

חביבין ישראל

שנינו במשנת חסידים (אבות פ"ג משנה יד) מאמר התנ"א רבי **עקיבא** זי"ע: חביב אדם שנברא בצלם כו', **חביבין ישראל** שנקראו בנים למקום, חבה יתירה נודעת להם שנקראו בנים למקום שנאמר **בנים אתם לה' אלהיכם, ופרש"י** שמכיון שנברא האדם בצלם, לכן מוטל עליו לעשות רצון קונו, **והרמב"ם** פירש את ענין החיבה יתירה שנודעת לאדם שנברא בצלם בהאי לישנא: כי פעמים שיגמול אדם טובה לאיש על דרך רחמנות ולא יודיעהו שיעור מה שעשה עמו מפני שהוא נבזה בעיניו. - ומכיון שהקב"ה הודיע לאדם הטובה שעשה עמו שבראו בצלמו כביכול, הרי זה גופא הוא ענין החיבה היתירה לאדם, והוסיף על זה רבינו יונה (שם) בפירוש המשנה: וידעת אלה הדברים הם לתועלת גדולה לדבקות, אחר שנתגלה לנו כי האדם חביב לפניו -להשי"ת- מכל הבריות כי בצלם נברא, וישראל יודעין כי הם חביבין מכל שאר האומות כי נקראו בנים למקום, ובחר בנו מכל העמים ונתן לנו את תורתו, שמסכתה נברא כל העולם כולו, על כל פנים יודעים אנחנו כי קרוב אלינו השם יתברך.

והעלה התוספות יו"ט (שם) **בְּשֵׁם הַרְמַב"ם** ז"ל בריש ספר המורה, על דבר ענין הצלם אלקים שבו נברא האדם, דהיינו ההשגה השכלית אשר בו נתייחד האדם, ותכלית ההשגה הזאת היא ידיעת אלה"ם כפי האפשר בכח האדם והשגתו, וזו היתה כונת הבריאה באדם שיהא לו השגה שכלית לידעת אלה"ם אף על פי שבאמת לא ידעו ולא יבינו ובחשיכה יתהלכו, ואין בהם **אלא הבנה בלבד**. וכמוכן שתכלית זו היינו ליראה את השי"ת ולאהבה אותו ומשום כך היא **'אהבת השי"ת' לישראל**, וכמוכא בשם אור שבעת הימים מרן אלה"י **הבעש"ט** הק' זי"ע על הכתוב (דברים כו, יז-יח) את ה' האמרת וגו' וה' האמירך וגו' ופרש"י שהוא מלשון תפארת, וכמ"ש (ישעיה מט ג) ישראל אשר **"בך"** אתפאר, ופרש **הבעש"ט** שהקדוש ברוך הוא -בעצמותו כביכול- אינו יכול להתפאר כי מי יוכל להבין עצמותו, לכן מתפאר עצמו בבניו, שכמו שהאב מתפאר בבנו, כן היא **האהבה** -מהשי"ת- **להאציל לבני ישראל**, והיינו כדי לקבל מהם התפארת בהיותם לו לעם סגולה בשמירת התורה והמצוה, נמצא שהתענוג של השי"ת נתגלה בזה שמפאר את ישראל.

וידועים דברי אור העולם רבינו האור החיים הקדוש זי"ע על פסוק זה וה' האמירך להיות לו לעם סגולה, שהגם שתבוא אָקָה אחרת ותטיב מעשיה ותשתדל להדבק בשכינה לא ישיגו מדרגת ישראל, ובחינה זו תקרא סגולה וזו היא גדולתם ... ולשמו כל מצותיו, דבר זה הוא מתנאי הכבוד שרשם -השי"ת- **במעשה ישראל לה'** כמו שכתוב בפסוק (שם) **את ה' האמרת** ... ויש לך לדעת כי כל המצוות אינם אלא שמירה מהתעוב ומלכלוך הנפש, ובהשלמות שמירת המצוות יהיה האדם שלם מכל מום ומכל לכלוך, והיינו על דרך שכתב הרב להלן (שם כח, מז) על הפסוק תחת אשר לא עבדת את ה' אלהיך **בשמחה ובטוב לבב**, דהתועלת לכל האמור הוא לעשות את מצות השי"ת **בשמחה**. ופשוט הוא שכדי להגיע לכך צריכים אנו לזיכך החומר והתעלות הנפש, ובעמדינו עתה בפרום יומא רבה וקדישא ל"ג בעומר הילולת התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי זכותו יגן עלינו מהראוי לציין דברי הרה"ק **מקארלין** זי"ע בספרו הק' **בית אהרן** - בתורת ל"ג בעומר- בהאי לישנא: כתיב **מבשרי** אחזה אלוך, ראשי תיבות מתורת רבי שמעון בר יוחאי, ... ורבי שמעון בר יוחאי מוכך גופן של ישראל לעולם זי"ע ועכ"א.

ממון "מתוק מדבש"

ל"ג בעומר תשפ"ג

גדל אהבת ה' לישראל

אמר רבי יהודה, אלמלי הו' ידעין בני נשא רחמיותא דרחים קדשא בריה הוא לישראל, הו' שאגין בכפיריא למרדף אבתריה, דתניא בשעתא דנחת יעקב למצרים, קרא קדשא בריה הוא לפמליא דיליה, אמר להון, פלכון חותו למצרים ואנא איחות עמכון, אמרה שכינתא רבונא דעלמא, אית צבאות בלא מלכא, אמר לה אתי מלכנון בלא, מלכנון, מאתרא דעדן דמלויבן בכל עובדוי.

מתוך מדבש

מאמר "גדל אהבת ה' לישראל", בו נתפרש שאם היינו יודעים את האהבה הגדולה שאוהב השי"ת את ישראל היינו שואגים כבני האריות לרדוף אחריו ולדבקה בו.

(מקור המאמר מהר פ' שמות דף ה ע"ב, ונציאונו כך ה עמ' לו-מ)

אמר רבי יהודה, אלמלי הו' ידעין בני נשא רחמיותא דרחים קדשא בריה הוא לישראל, אם בני אדם היו יודעים האהבה הגדולה שהקב"ה אוהב את ישראל, הו' שאגין בכפיריא למרדף אבתריה היו שואגים כבני האריות לרדוף אחריו להתדבק בו, דתניא בשעתא דנחת יעקב למצרים קרא קדשא בריה הוא לפמליא דיליה שלמדנו בשעה שירד יעקב למצרים קרא הקב"ה לפמליא שלו, היינו למלכות ולכל חייליה, אמר להון, פלכון חותו למצרים אמר

להם כולכם רדו למצרים תחילה ואנא איחות עמכון ואני ארד אחריכם ואתחבר עמכם, אמרה שכינתא רבונא דעלמא אית צבאות בלא מלכא אמרה השכינה להקב"ה רבנו של עולם וכי יש צבאות בלא המלך, ר"ל איך אפשר שאנו נרד תחילה ואתה המלך תבוא אחרינו, אלא אתה תבוא יחד עמנו ותשפיע ותאיר בכל צבאות המלאכים כדי שיהיה בהם כח לשמור ולהציל את ישראל בגלותם, אמר לה הקב"ה יפה אמרת אתי מלכנון בלא אתי יחד תבואי ועמי תרדי כלה שהיא

הקב"ה רצה לטהר את ישראל

וְקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעֵי לְדַפְּאָה לֹון לְיִשְׂרָאֵל וּלְמַהְוֵי קְדִישִׁין,
דְּכְתִיב (יחזקאל לו כה) וְזָרְקְתִי עֲלֵיכֶם מִיָּם טְהוֹרִים וְטָהֲרֶתֶם
מִכָּל טְמֵאוֹתֵיכֶם וּמִכָּל גְּלוּלֵיכֶם אֶטְהַר אֶתְכֶם.

מתוק מדבש

השכינה, מְלַבֵּנוֹן פִּירוּשׁוֹ מֵאַתְרָא העדן המלובן בכל מעשיו ששם כולו
דְּעֵדֶן דְּמִלּוּבָן בְּכָל עוֹבְדוֹי מִמָּקוֹם לבן המורה על חסד ורחמים.

מאמר "הקב"ה רצה לטהר את ישראל", יתבאר בו שרצון השי"ת לטהר
את בניו רחומיו בני ישראל שיהיו קדושים, לכן דרש רשב"י בסוד הפסוק
ארחץ בנקיון כפי ואסובבה את מזבחך ה', על הצורך בנטיילת ידים לפני
התפילה והברכות שבשחר.

(מקור המאמר מהר פ' וישנ דף קפד ע"ב, ונצי"טו כרך ד עמ' סג)

וְקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעֵי לְדַפְּאָה לֹון לְיִשְׂרָאֵל וּלְמַהְוֵי קְדִישִׁין
וְהַקְב"ה רָצָה לְטַהֵר אֶת יִשְׂרָאֵל וְשִׁיחֵיו קְדוּשִׁים דְּכְתִיב וְזָרְקְתִי
עֲלֵיכֶם מִיָּם טְהוֹרִים וְטָהֲרֶתֶם מִכָּל טְמֵאוֹתֵיכֶם וּמִכָּל גְּלוּלֵיכֶם אֶטְהַר
אֶתְכֶם, לִפִּי זֶה מָה שֶׁהִתְחִיל רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּפֶּסֶק אֲרַחֵץ בְּנִקְיוֹן כִּפִּי
וְאֶסֹבְבָה אֶת מִזְבִּיחְךָ ה', רָצָה לְרַמֵּז שֶׁתְּחִילָה צָרִיךְ לִטְוֹל יָדַי וְאַח"כּ לְבָרֵךְ
וּלְהִתְפַּלֵּל, כְּמֵאמַר חֲז"ל (נדרים טו ע"א) א"ר יוֹחָנָן כָּל הַנִּפְנֶה וְנוֹטֵל יָדָיו וּמִנִּיחַ
תְּפִלִּין וְקוֹרֵא קְרִיאַת שְׁמַע וּמִתְפַּלֵּל, מַעֲלָה עָלָיו הַכְּתוּב כֹּאִילוֹ בָּנָה מִזְבֵּחַ
וְהִקְרִיב עָלָיו קֶרֶבֶן, דְּכְתִיב אֲרַחֵץ בְּנִקְיוֹן כִּפִּי וְאֶסֹבְבָה אֶת מִזְבִּיחְךָ ה'.

ישראל זוכים למעלות יתירות זו למעלה מזו

וְאִנְשֵׁי קֹדֶשׁ תִּהְיוּ לִי וְגו', רַבִּי יְהוּדָה פֶּתַח (אִיּוֹב כח יב) וְהִתְקַמָּה מֵאֵין תִּמְצָא, וְאִיזָה מְקוֹם בִּינָה, זָפְאִין אִינּוֹן יִשְׂרָאֵל דְּקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעֵי לִיקְרָא לֹון, יְתִיר (ג"א בִּיקְרָא דְלִהוֹן) עַל כָּל שְׂאָר בְּנֵי עֲלָמָא, בְּקִדְמִיתָא אָמַר לֹון (שְׁמוֹת יט ו) וְאַתָּם תִּהְיוּ לִי מִמְלַכַת כְּהֲנִים, לֹא אַעֲדִי רְחִימוּתָא סְגִיָּא מְנַהוֹן עַד דְּקִרָא לֹון (ס) וְגוֹי קְדוֹשׁ, דְּאִיהוּ יְתִיר, לֹא אַעֲדִי רְחִימוּתָא מְנַהוֹן עַד

מתוק מדבש

מאמר "ישראל זוכים למעלות יתירות זו למעלה מזו", יתחוויר בו שהקב"ה לא הסיר אהבתו מישראל עד שקרא אותם קדש, שהיא מעלה יתירה מכל המעלות.

(מקור המאמר צוהר פר' משפטים דף קכ"א ע"א נרע"מ, ונציאונו כנן ו עמ' תרמו)

וְאִנְשֵׁי קֹדֶשׁ תִּהְיוּ לִי וְגו', רַבִּי יְהוּדָה פֶּתַח הקדים לפרש מֵש"כ וְהִתְקַמָּה מֵאֵין תִּמְצָא וְאִיזָה מְקוֹם בִּינָה, ותחילה מקדים בשבחם של ישראל ואמר זָפְאִין אִינּוֹן יִשְׂרָאֵל דְּקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעֵי לִיקְרָא לֹון יְתִיר עַל כָּל שְׂאָר בְּנֵי עֲלָמָא אשריהם ישראל שהקב"ה רצה להוקיר ולכבד אותם יותר מכל שאר בני העולם, כי מי שמתגייר מאומות העולם נקרא גר צדק ממדת המלכות [השכינה] לבדה, ואלו ישראל זוכים למעלות יתירות זו למעלה מזו כדמפרש ואזיל, וראיה לדבר כי בְּקִדְמִיתָא אָמַר לֹון בתחילה אמר להם הקב"ה וְאַתָּם תִּהְיוּ לִי ולא שאר אומות, מִמְלַכַת כְּהֲנִים ממדת המלכות כשקשורה בחסד שבימין שמשם הכהנים ומשם קבלו נפש דאצילות, לֹא אַעֲדִי רְחִימוּתָא סְגִיָּא מְנַהוֹן עַד דְּקִרָא לֹון וְגוֹי קְדוֹשׁ, דְּאִיהוּ יְתִיר לא הסיר האהבה הגדולה מהם עד שקרא אותם "וגוי קדוש" שהוא מעלה יתירה, דהיינו שעלו אל מעלת [בחינת] התפארת הנקרא קדוש ומשם קבלו רוח דאצילות, לֹא אַעֲדִי רְחִימוּתָא מְנַהוֹן עַד דְּקִרָא לֹון לא הסיר האהבה מהם עד שקרא אותם פִּי עִם קְדוֹשׁ אִתָּה

דְּקָרָא לוֹן (דנמיס יד ג) פִּי עִם קְדוֹשׁ אַתָּה, לֹא אַעֲדִי רְחִימוּתָא מְנַהוֹן עַד דְּקָרָא לוֹן וְאִנְשֵׁי קִדְשׁ תְּהִיּוֹן לִי, דְּאִיהוּ יְתִיר מִכָּלָא.

סוד נשמות ישראל הנחצבות מהשכינה

אָמַר לִי, אֲדַכְרֶתֶן מִלְתָּא עֲלָאָה, וּבִנִּי עֲלֵמָא לֹא יָדְעִין, וְלֹא מְשַׁגְּחִין, יְתִיב שְׁעָתָא וּבִכָּה, אָמַר, וְוִי לְבָנִי נָשָׂא דְאַזְלִין כְּבַעֲרִי חֻקְלָא בְּלֹא סוּכְלָתְנִי, בְּמִלָּה דָּא בְּלַחוּדוֹי אֲשַׁתְּמוּדְעֵן נִשְׁמַתְהוֹן קְדִישִׁין דִּישְׂרָאֵל, בֵּין נִשְׁמַתְהוֹן דְּעַמִּין, נִשְׁמַתְהוֹן

מתוך מדבש

דהיינו שעלו אל מעלת החסד הנקרא מהם עד שקרא אותם וְאִנְשֵׁי קִדְשׁ אתה, לֹא אַעֲדִי רְחִימוּתָא מְנַהוֹן תְּהִיּוֹן לִי, דְּאִיהוּ יְתִיר מִכָּלָא עַד דְּקָרָא לוֹן לא הסיר את האהבה שהוא מעלה יתירה מכל המעלות.

מאמר "סוד נשמות ישראל הנחצבות מהשכינה", בו ביאר רשב"י את סוד גודל מעלת נשמות ישראל, והטעם שמתנענעים בעת שעוסקים בתורה כי נשמתם דומה לנר ה'.

(מקור המאמר זוהר פר' פנחס דף ריח ע"ג - ריט ע"א, וצנצאורינו כרך יד עמ' עה-עו)

אָמַר לִי רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֲדַכְרֶתֶן מִלְתָּא עֲלָאָה הַזְכַּרְתִּי דְּבַר גָּדוֹל, וּבִנִּי עֲלֵמָא לֹא יָדְעִין וְלֹא מְשַׁגְּחִין וּבִנִּי הָעוֹלָם אֵינָם יוֹדְעִים וְאֵינָם מְשַׁגְּחִים עַל זֶה, יְתִיב שְׁעָתָא וּבִכָּה יֵשֵׁב שְׁעָה מוֹעֲטָת וּבִכָּה, אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְוִי לְבָנִי נָשָׂא דְאַזְלִין כְּבַעֲרִי חֻקְלָא בְּלֹא סוּכְלָתְנִי אוֹי לְבָנִי אָדָם שְׁהוּלָכִים כְּבִהמוֹת הַשְׁדָּה בְּלֹא הַתְּבוּנוֹת, כִּי אִם יִתְּבוּנוּ יִרְאוּ כִּי בְּמִלָּה דָּא בְּלַחוּדוֹי אֲשַׁתְּמוּדְעֵן נִשְׁמַתְהוֹן קְדִישִׁין דִּישְׂרָאֵל בֵּין נִשְׁמַתְהוֹן דְּעַמִּין בְּדַבְרֵי זֶה בְּלִבְדִּי שֶׁהֵיכָר בֵּין נִשְׁמוֹת הַקְּדוֹשִׁים שֶׁל יִשְׂרָאֵל, לְבִין נִשְׁמוֹתֵיהֶם שֶׁל הָעַמִּים, כִּי נִשְׁמַתְהוֹן דִּישְׂרָאֵל אֲתַגְּזְרוּ מִגּוֹ

דִּישְׂרָאֵל אֶתְגָּזְרוּ מִגּוֹ בּוֹצִינָא קְדִישָׁא דְדָלִיק, דְּכְתִיב (משלי כ כו) נֵר יְהוֹ"ה נִשְׁמַת אָדָם, וְהָאִי נֵר בְּשַׁעְתָּא דְּאַתְאַחַד (נ"א דְּאַתְדָּלִיק) מִגּוֹ אוֹרֵייתָא דְלַעֲיִלָא, לֹא שְׂכִיף נְהוֹרָא עָלֶיהָ אֲפִילוּ רְגַעָא, וְרָזָא דָא (תהלים פג ג) אֱלֹהִיִּם אֵל דְּמִי לָךְ, כְּגוֹנָא דָא כְּתִיב (ישעיה סג ו) הַמְזַפִּירִים אֶת יְהוֹ"ה אֵל דְּמִי לָכֶם, לֹא שְׂכִיכוּ לְכוֹן.

נְהוֹרָא דְשִׁרְגָא פִּינֹן דְּאַתְאַחַדָּא גוֹ פְּתִילָה, הָהוּא נְהוֹרָא לֹא שְׂכִיף לְעֵלְמִין, אֲלֵא מִתְנַעֲנַעָא נְהוֹרָא לְכָאן וּלְכָאן, וְלֹא מִשְׁתַּכִּיף לְעֵלְמִין, כְּגוֹנָא דָא יִשְׂרָאֵל, דְּנִשְׁמַתִּיהוּ מִגּוֹ הָהוּא

מתוק מדבש

בּוֹצִינָא קְדִישָׁא דְדָלִיק כִּי נִשְׁמוּתִיהֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל נִחְצְבוּ מִנֵּר הַקִּדּוּשׁ הַדּוּלֵק, שֶׁהָיָה הַמַּלְכוּת [הַשְׂכִּינָה], דְּכְתִיב נֵר יְהוֹ"ה שֶׁהוּא הַמַּלְכוּת, נִשְׁמַת אָדָם מִמֶּנָּה נִחְצְבָה נִשְׁמַת הָאָדָם, וְהָאִי נֵר בְּשַׁעְתָּא דְּאַתְדָּלִיק מִגּוֹ אוֹרֵייתָא דְלַעֲיִלָא וְזֶה הֵנָּה בְּשַׁעְתָּא שְׁנִדְלֵק מִן הַתּוֹרָה הָעֲלִיוֹנָה שֶׁהוּא [בַּחֲנִית] הַתְּפָאֶרֶת, לֹא שְׂכִיף נְהוֹרָא עָלֶיהָ אֲפִילוּ רְגַעָא אוֹר הֵנָּה אֵינוֹ שׁוֹקֵט אֲפִילוּ רֵגַע, לְכֵן הַמַּלְכוּת לְעוֹלָם מְשׁוֹרֶרֶת לֹא, וְרָזָא דָא וְסוּר זֶה נִרְמָז בַּמִּשְׁכָּ"כ אֱלֹהִיִּם אֵל דְּמִי לָךְ שֶׁהַמַּלְכוּת הַנִּקְרָאת אֱלֹהִיִּם אֵינָה דּוֹמֶמֶת וְשׁוֹקֶטֶת לְעוֹלָם מְשׁוֹרֶר לַהֲתַפְאֶרֶת. כְּגוֹנָא דָא כְּתִיב כַּעֲיֵן זֶה כְּתוּב הַמְזַפִּירִים אֶת יְהוֹ"ה הֵם נִשְׁמוּת הַצַּדִּיקִים, אֵל דְּמִי לָכֶם פִּירוּשׁוֹ לֹא שְׂכִיכוּ לְכוֹן אֵל

וְהֵנָּה נְהוֹרָא דְשִׁרְגָא פִּינֹן דְּאַתְאַחַדָּא גוֹ פְּתִילָה אוֹר הֵנָּה כִּינֹן שְׁנִתְאַחַז עִם הַפְּתִילָה, הָהוּא נְהוֹרָא לֹא שְׂכִיף לְעֵלְמִין זֶה הָאוֹר אֵינוֹ שׁוֹקֵט לְעוֹלָם, אֲלֵא מִתְנַעֲנַעָא נְהוֹרָא לְכָאן וּלְכָאן אֵלֵא הָאוֹר מִתְנַעֲנַע לְכָאן וּלְכָאן, וְלֹא מִשְׁתַּכִּיף לְעֵלְמִין וְאֵינוֹ שׁוֹקֵט וְנָח לְעוֹלָם, כְּגוֹנָא דָא יִשְׂרָאֵל דְּנִשְׁמַתִּיהוּ מִגּוֹ הָהוּא נְהוֹרָא דְשִׁרְגָא כַּעֲיֵן זֶה הֵם יִשְׂרָאֵל שֶׁנִּשְׁמַתִּים הֵיא מִתּוֹךְ אוֹתוֹ אוֹר הֵנָּה שֶׁהָיָה הַמַּלְכוּת, לְכֵן פִּינֹן דְּאַמֵּר מֶלֶךְ חָדָא דְאוֹרֵייתָא כִּינֹן שְׁאוּמְרִים דְּבַר אֶחָד שֶׁל תּוֹרָה, הָא

נְהוֹרָא דְשִׁרְגָא, בִּיּוֹן דְאָמַר מְלָה חֲדָא דְאוֹרִייתָא, הָא נְהוֹרָא דְלִיק
וְלֹא יִכְלוּן אֵינּוֹן לְאַשְׁתַּכָּא, וּמִתְנַעֲנֵעַן לְכָאן וּלְכָאן וּלְכָל סְטָרִין,
כְּנִהוֹרָא דְשִׁרְגָא, דְהָא (מְשַׁלִּי כ כו) גֵּר יְהוּ"ה נִשְׁמַת אָדָם כְּתִיב.

רשב"י: השי"ת ברא את העולם רק בשביל ישראל

וְקִדְשָׁא בְרִיף הוּא בְּעָא לְאַפְרָשָׁא בְּלַחֲדוּי זִרְעָא קְדִישָׁא כְּדָקָא
יָאוּת, דְּבִגִּין כֶּף בְּרָא עֲלֵמָא, דְהָא יִשְׂרָאֵל סְלִיק בְּרַעוּתָא
דְּקִדְשָׁא בְרִיף הוּא עַד לֹא יִבְרִי עֲלֵמָא, וּבִגִּין כֶּף נִפְק אֲבָרְהָם

מתוך מדבש

נְהוֹרָא דְלִיק וְלֹא יִכְלוּן אֵינּוֹן וּלְכָאן וּלְכָל סְטָרִין כְּנִהוֹרָא דְשִׁרְגָא
לְאַשְׁתַּכָּא הָרִי אִוֵּר נִשְׁמַת דּוּלֵק וּמִתְנַעֲנֵעַם לְכָאן וּלְכָאן וּלְכָל הַצַּדִּידִים
וּמִתְלַהֵב בְּקִרְבָם, לִכְן אֵינֶם יְכוּלִים כְּאוֹר הַנֵּר, דְהָא גֵּר יְהוּ"ה נִשְׁמַת
לִשְׁקוּט וּלְנוּחַ, וּמִתְנַעֲנֵעַן לְכָאן אָדָם כְּתִיב הָרִי שֶׁהִנֵּשְׁמָה דוּמָה לְנֵר.

מאמר "רשב"י: השי"ת ברא את העולם רק בשביל ישראל", בו גילה
רשב"י שכל הבריאה היתה רק בשביל ישראל והעולם מתקיים בזכות
אברהם אבינו ע"ה שהיה תחילתן של ישראל בעולם.

(מקור המאמר מהר"פ פר' וירא דף קס"ג ע"ב, וצפאוריני כרך ג עמ' מרנט)

וְקִדְשָׁא בְרִיף הוּא בְּעָא לְאַפְרָשָׁא אֶת הָעוֹלָם, דְהָא יִשְׂרָאֵל סְלִיק
בְּלַחֲדוּי זִרְעָא קְדִישָׁא בְּרַעוּתָא דְקִדְשָׁא בְרִיף הוּא עַד
כְּדָקָא יָאוּת הַקִּבְ"ה רָצָה לְהַבְדִּיל אֶת
זֶרַע קוֹדֶשׁ יִשְׂרָאֵל לְבִדּוֹ כְּרָאוּי, כַּמ־שׁ
וְאִבְדִּיל אֶתְכֶם מִן הָעַמִּים, דְּבִגִּין כֶּף
בְּרָא עֲלֵמָא כִּי בִשְׁבִיל יִשְׂרָאֵל בְּרָא
אֶת הָעוֹלָם, דְהָא יִשְׂרָאֵל שֶׁהָרִי יִשְׂרָאֵל עָלָה
בְּמַחֲשָׁבָה שֶׁל הַקִּבְ"ה עַד שֶׁלֹּא נִבְרָא
הָעוֹלָם, וּבִגִּין כֶּף וּבִשְׁבִיל זֶה כְּדִי
לְהַבִּיא אֶת יִשְׂרָאֵל לְעוֹלָם נִפְק אֲבָרְהָם

לְעֵלְמָא, וְעֵלְמָא מִתְקִיִּים בְּגִינִיה, וְאַבְרָהָם וַיִּצְחָק (לֹא) קִיֵּימוּ
וְלֹא אֲתִישְׁבוּ בְּדוֹכְתֵייהוּ עַד דְּנִפְק יַעֲקֹב לְעֵלְמָא, בִּיּוֹן דְּנִפְק
יַעֲקֹב לְעֵלְמָא אֲתִקְיֵמוּ אַבְרָהָם וַיִּצְחָק וְאַתְקִיִּים כָּל עֵלְמָא,
וּמִתְמָן נִפְק עֲמָא קְדִישָׁא לְעֵלְמָא, וְאַתְקִיִּים כָּלָא בְּגוֹוָנָא קְדִישָׁא
בְּדָקָא יָאוֹת, וּבְגִין כֶּךָ אָמַר לִיה קְדִישָׁא בְּרִיךְ הוּא כָּל אֲשֶׁר
תֹּאמַר אֵלֶיךָ שְׂרָה שְׂמַע בְּקוֹלָהּ, פִּי בִיִּצְחָק יִקְרָא לָךְ זֶרַע,
וְלֹא בִישְׁמַעְאֵל.

מתוך מדבש

לְעֵלְמָא יֵצֵא אַבְרָהָם לַעֲוֹלָם, וְעֵלְמָא מִתְקִיִּים בְּגִינִיה וְהַעֲוֹלָם מִתְקִיִּים
בְּשִׁבְלֹו, כִּי הוּא הִיָּה תַחֲלַת יִשְׂרָאֵל לִצְאַת לַעֲוֹלָם, אֲבָל וְאַבְרָהָם וַיִּצְחָק
קִיֵּימוּ כְּשִׁבְאוּ לַעֲוֹלָם עֲמָדוֹ תַחֲלָה בְּלֹא תִיקוֹן שְׁלָם, וְלֹא אֲתִישְׁבוּ
בְּדוֹכְתֵייהוּ עַד דְּנִפְק יַעֲקֹב לְעֵלְמָא וְלֹא נִתִּישְׁבוּ עַדִּין בְּמִקוֹמָם הָרָאוּי עַד
שִׁיִּצֵּא יַעֲקֹב שֶׁהוּא יִשְׂרָאֵל לַעֲוֹלָם, שֶׁהוּא הַמַּכְרִיעַ וְעַל יָדוֹ יֵשׁ קִיּוֹם לְ[מִדּוֹת] חֶסֶד
וּגְבוּרָה, בִּיּוֹן דְּנִפְק יַעֲקֹב לְעֵלְמָא אֲתִקְיֵמוּ אַבְרָהָם וַיִּצְחָק וְאַתְקִיִּים
כָּל עֵלְמָא כִּיּוֹן שִׁיִּצֵּא יַעֲקֹב לַעֲוֹלָם נִתְקִיִּים אַבְרָהָם וַיִּצְחָק (לֹא) קִיֵּימוּ
וְלֹא אֲתִישְׁבוּ בְּדוֹכְתֵייהוּ עַד דְּנִפְק יַעֲקֹב לְעֵלְמָא, בִּיּוֹן דְּנִפְק יַעֲקֹב לְעֵלְמָא,
קְדִישָׁא לְעֵלְמָא וּמִיַּעֲקֹב יֵצֵא עֲמָא קְדִישָׁא בְּגוֹוָנָא קְדִישָׁא בְּדָקָא
יָאוֹת כְּאוֹפֵן הָרָאוּי לַעֲדָה הַקְדוּשָׁה, וּבְגִין כֶּךָ אָמַר לִיה קְדִישָׁא בְּרִיךְ
הוּא לִכֵּן אָמַר הַקב"ה לְאַבְרָהָם כָּל אֲשֶׁר תֹּאמַר אֵלֶיךָ שְׂרָה שְׂמַע
בְּקוֹלָהּ פִּי בִיִּצְחָק יִקְרָא לָךְ זֶרַע, וְלֹא בִישְׁמַעְאֵל כִּי אֵינוֹ רָאוּי שִׁיִּצְחָק
שִׁמְמוֹ יֵצֵא כָּלֵל יִשְׂרָאֵל, יְדוּר בְּכַפִּיפָה אַחַת עִם עוֹבֵד עֲבוּדָה זָרָה.

אשרי חלקם של ישראל

זָכָאָה חוֹלְקֵיהוֹן דִּישְׂרָאֵל דְּקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְרִיק עֲלֵיהוֹן
בְּרַכָּאן, וְצִיִּית צְלוֹתְהוֹן, וְעֲלִייהו כְּתִיב (שס קג יח) פָּנָה אֶל
תְּפִלַּת הָעֶרְעֵר וְלֹא בָּזָה אֶת תְּפִלָּתָם וְגו'.

על ישראל לעורר את האהבה שתתגלה בביאת המשיח

כִּי עֲזָה כְּמוֹת אֶהְבָּה, אִם יִשְׂרָאֵל יִתְעַרְוֶן לָהּ לְהֵאֵי אֶהְבָּה קָדָם
זְמַנָּא, צְרִיכִין לְאַתְעֲרָא לָהּ כְּדָקָא יָאוּת.

מתוך מדבש

מאמר "אשרי חלקם של ישראל", נתבאר בו שהש"ת מוריק ומשפיע
על ישראל ברכות ומקשיב לתפלתם המעוררים לפניו בתמידות.

(מקור המאמר מהר פ"ר ויקרא דף כו ע"א, וצ"ל כ"כ י ע"ג דף)

זָכָאָה חוֹלְקֵיהוֹן דִּישְׂרָאֵל אשרי וְעֲלִייהו כְּתִיב ועליהם נאמר פָּנָה
חלקיהם של ישראל, דְּקִדְשָׁא אֶל תְּפִלַּת הָעֶרְעֵר הקב"ה פנה אל
בְּרִיךְ הוּא מְרִיק עֲלֵיהוֹן בְּרַכָּאן תפלת ישראל המעורר תפלה בתמידות
שהקב"ה מוריק ומשפיע עליהם ברכות, (מזוזות) וְלֹא בָּזָה אֶת תְּפִלָּתָם תכתב
וְצִיִּית צְלוֹתְהוֹן ומקשיב את תפלתם, זאת לדור אחרון.

מאמר "על ישראל לעורר את האהבה שתתגלה בביאת המשיח",
יתחוויר בו הצורך הרב שמוטל על ישראל לעורר את האהבה כראוי,
דהיינו את השם י"ה, שבו ימחה הקב"ה זכרו של עמלק וכל הקליפות
בעת הגאולה העתידה בקרוב.

(מקור המאמר נמקוץ זהר מיקון כג דף ס"ה, וצ"ל כ"כ ז ע"ג דף)

כִּי עֲזָה כְּמוֹת אֶהְבָּה פסוק זה לְהֵאֵי אֶהְבָּה אם ישראל יעוררו את
נאמר אִם יִשְׂרָאֵל יִתְעַרְוֶן לָהּ אהבת הקב"ה להם, שתתגלה בביאת

רשב"י: המשתעשע בתורה אינו מתירא מכל נזק וצער

רבי אבא הוה יתיב קמיה דרבי שמעון, קם רבי שמעון בפלגו ליליא למלעי באורייתא, קמו רבי אלעזר ורבי אבא עמיה, פתח רבי שמעון ואמר, (מהללס מד 3) כאיל תערוג על אפיקי מים פן נפשי תערוג אליך אלהי"ם, האי קרא אוקמוה חברייא,

מתוך מדבש

המשיח, קדם זמנא קודם הזמן של בעתה, ורוצים שיתקיים מש"כ (ישעיה ס כג) "אחישנה" (כמ"ס נמס' סנהדרין דף נא ע"ב), צריכין לאתערבא לה פדקא יאות אז הם צריכים לעורר את האהבה כראוי, כי לזה צריכים זכויות גדולות של תורה ומצוות ומעשים טובים באהבה ויראה, כדי לעורר על ידי זה את השם י"ה שבו השורש של אהבה ויראה, ובשם זה ימחה הקב"ה את עמלק, כי בו היתה השבועה לאבד ולמחות את קליפת עמלק מן העולם, שהוא שורש של כל הקליפות, ובאבודה יאבדו כולם.

מאמר "רשב"י: המשתעשע בתורה אינו מתירא מכל נזק וצער", נתפרש בו מרשב"י ענין זכותם של ישראל שהוריש להם השו"ת נשמות קדושות ממקום קדוש, כדי לקיים מצותיו, ולהשתעשע בתורה המצלת מכל מזיק ומקטרג.

(מקור המאמר זוהר פר' אחרי דף סז ע"ב, וצנזאוריני כרך יא עמ' קמז-קמח)

רבי אבא הוה יתיב קמיה דרבי ורבי אבא עמיה קמו גם רבי אלעזר שמעון רבי אבא היה יושב ונמצא לפני רבי שמעון, קם רבי שמעון בפלגו ליליא למלעי באורייתא קם רבי שמעון בחצות הלילה לעסוק בתורה, קמו רבי אלעזר

זָכַאִין אֵינּוֹן יִשְׂרָאֵל מִכָּל עַמּוּן, דְּקָדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְהִי לֹון
אֹרִייתָא קְדִישָׁא, וְאֹרִית לֹון נְשָׁמְתִין קְדִישִׁין מְאַתָּר קְדִישָׁא,
בְּגִין לְמַעַבְד פְּקוּדוּי, וְלֹאֲשַׁתְעֲשַׁע בְּאֹרִייתָא, דְּכָל מֵאן
דֹּאֲשַׁתְעֲשַׁע בְּאֹרִייתָא, לֹא דְחִיל מִכָּלָּא, דְּכְתִיב (מסלים קיט כג) לֹולִי
תּוֹרַתְךָ שְׁעִשׂוּעִי אֲזִ אֲבֹדְתִי בְּעִנְיִי.

מֵאן אֵינּוֹן שְׁעִשׂוּעִי, אֹרִייתָא, דְּאֹרִייתָא שְׁעִשׂוּעִים אֲקָרִי, דְּכְתִיב
(משלי ס ב) וְאֶהְיֶה שְׁעִשׂוּעִים יוֹם יוֹם.

מתוק מדבש

החברים, ועתה אפרש בזה האופן, והקדים בשבחם של ישראל ואמר זָכַאִין
אֵינּוֹן יִשְׂרָאֵל מִכָּל עַמּוּן אשריהם
ישראל מכל האומות, דְּקָדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא יְהִי לֹון אֹרִייתָא קְדִישָׁא
שהקב"ה נתן להם את התורה הקדושה,
וְאֹרִית לֹון נְשָׁמְתִין קְדִישִׁין מְאַתָּר
קְדִישָׁא והוריש להם נשמות קדושות
ממקום קדוש, בְּגִין לְמַעַבְד פְּקוּדוּי
וְלֹאֲשַׁתְעֲשַׁע בְּאֹרִייתָא כדי לעשות
מצותיו ולהשתעשע בתורה, דְּכָל מֵאן
דֹּאֲשַׁתְעֲשַׁע בְּאֹרִייתָא לֹא דְחִיל
מִכָּלָּא כי כל מי שמשתעשע בתורה אינו
מתירא מכל נזק וצער ומקטרג, דְּכְתִיב

לֹולִי תּוֹרַתְךָ שְׁעִשׂוּעִי אֲזִ אֲבֹדְתִי
בְּעִנְיִי פירוש אם לא היה עסק תורתך
שעשועי, אז הייתי נאבד בעבור רוב עניי,
אבל מאחר שאני עוסק ומשתעשע בתורה
ודאי לא יבא לי שום נזק.

ומפרש מֵאן אֵינּוֹן שְׁעִשׂוּעִי מי הם
השעשועים, ואמר אֹרִייתָא
זהו התורה הקדושה, דְּאֹרִייתָא
שְׁעִשׂוּעִים אֲקָרִי כי התורה נקראת
שעשועים, על שם שהיא משעשעת את
לומדיה, דְּכְתִיב וְאֶהְיֶה שְׁעִשׂוּעִים
יוֹם יוֹם פירושו שהייתי שעשוע
להקב"ה כל יום.

הקב"ה הכתיר את ישראל בכתרים קדושים כמו העליונים

כַּד זְמִין לְהוּ לְיִשְׂרָאֵל בְּהַאי עֲלָמָא, אַכְתָּר לֹון בְּכַתְרִין קְדִישִׁין
בְּגֻוְנָא דְלְעִילָא, אֲשֵׁרִי לֹון בְּאַרְעָא קְדִישָׁא, בְּגִין דְּיִשְׁתַּכְּחוּ
בְּפוֹלְחָנִיהּ, קָשִׁיר לְכוֹלְהוּ עֲלָאי בְּהוּ בְּיִשְׂרָאֵל, וְחֲדָוּן לָא
עָאֲלִין קָמִיהּ, וּפּוֹלְחָנָא לָא אֲתַעְבִּיד קָמִיהּ לְעִילָא, עַד דְּיִשְׁרָאֵל
עֲבָדִין לְתַתָּא.

מתוק מדבש

מאמר "הקב"ה הכתיר את ישראל בכתרים קדושים כמו העליונים",
בו יבואר שגב סגולתן של ישראל המוכתרים בכתרים כמו שיש להפרצופים
הקדושים שלמעלה, כדי שימצאו בעבודתו.

(מקור המאמר צוהר פר' אחרי דף סו ע"א, ונצי"טו כרך יא עמ' קסח-קכו)

כַּד זְמִין לְהוּ לְיִשְׂרָאֵל בְּהַאי עֲלָמָא	הקדושה, בְּגִין דְּיִשְׁתַּכְּחוּ בְּפוֹלְחָנִיהּ
כְּשֶׁהֱזָמִין וְהִבִּיא הַקֶּבֶ"ה אֶת יִשְׂרָאֵל	כדי שימצאו בעבודתו, קָשִׁיר לְכוֹלְהוּ
בְּזוֹה הָעוֹלָם, אַכְתָּר לֹון בְּכַתְרִין	עֲלָאי בְּהוּ, בְּיִשְׂרָאֵל וְקָשִׁיר אֶת כָּל
קְדִישִׁין בְּגֻוְנָא דְלְעִילָא הַכְתִּיר	הַעֲלִיּוֹנִים בַּעֲבוּדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְחֲדָוּן
אוֹתָם בְּכַתְרִים קְדוּשִׁים כַּעֲיִן שֶׁל מַעְלָה,	לָא עָאֲלִין קָמִיהּ וְאִין שְׂמִיחָה נִכְנַסְתָּ
כְּלוּמֵר הַכְתִּיר אוֹתָם בְּנֶפֶשׁ רוּחַ וְנִשְׁמָה	לִפְנֵינוּ, וּפּוֹלְחָנָא לָא אֲתַעְבִּיד קָמִיהּ
הַקְדוּשׁוֹת, כַּעֲיִן שֶׁישׁ לִפְרָצוּפִים	לְעִילָא וְשׁוּם עֲבוּדָה לֹא נַעֲשִׂית לִפְנֵינוּ
הַקְדוּשִׁים שֶׁלִּמְעַלָּה, אֲשֵׁרִי לֹון	לִמְעַלָּה, עַד דְּיִשְׁרָאֵל עֲבָדִין לְתַתָּא
בְּאַרְעָא קְדִישָׁא וְהִשְׁכִּין אוֹתָם בָּאָרֶץ	לִפְנֵי שִׁישְׂרָאֵל עוֹשִׂים לִמְטָה.

רשב"י: שורש נשמות ישראל בסוד נחלת השי"ת

וְתֵאֵנָּה, זָכָּה חוֹלְקִיהוֹן דִּישְׁרָאֵל יְתִיר מְכַל עֲמִין, דְּקָדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא בְּעֵי לְדַכָּאָה לְהוּ וּלְרַחֲמָא עֲלֵיהוּ, דְּאֵינוֹן חוֹלְקִיה
וְעַדְבִּיה, הָדָא הוּא דְכְּתִיב (דנריס לב ט) פִּי חֶלֶק יְהוָה עֲמוֹ וְגו',
וְכְּתִיב (סס פסוק יג) יִרְפִּיבֶהוּ עַל בְּמַתִּי אֶרֶץ, עַל בְּמַתִּי אֶרֶץ דִּיִּיקָא,
דְּהָא אֵינוֹן אֲתֵאֲחָדֵן לְעִילָא לְעִילָא, וְעַל דָּא קָדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
רְחִימוּתָא דִּילִיה אֲתֵדְבֵק בְּהוּ, הָדָא הוּא דְכְּתִיב (מלאכי א ב ג) אֶהְבֵּתִי
אֶתְכֶם אָמַר יְהוָה, וְכְּתִיב (דנריס f ט) פִּי מֵאֲהַבֵּת יְהוָה אֶתְכֶם וְגו'.

מתוק מדבש

מאמר "רשב"י: שורש נשמות ישראל בסוד נחלת השי"ת", יתחוויר בו
שישראל נאחזים בשורשם שבבחינת קוב"ה ושכינתיה, ואהבת הקב"ה
מתדבקת בהם מצד שורש נשמתם.

(מקור המאמר זוהר פ"ר אחרי דף סב ע"ב, וצילוינו כנ"ל י"א עמ' פג)

וְתֵאֵנָּה ולמדנו כי זָכָּה חוֹלְקִיהוֹן חֶלֶק יְהוָה עֲמוֹ יעקב חבל נחלתו,
דִּישְׁרָאֵל אשרי חלקם של וְכְּתִיב יִרְפִּיבֶהוּ עַל בְּמַתִּי אֶרֶץ
ישראל מצד שורש נשמתם, שהם ומפרש עַל בְּמַתִּי אֶרֶץ דִּיִּיקָא בכונה
מושרשים באצילות דקדושה, יְתִיר כתוב על במתי ארץ, דְּהָא אֵינוֹן
מְכַל עֲמִין יותר מכל העמים שהם אֲתֵאֲחָדֵן לְעִילָא לְעִילָא כי ישראל
מושרשים בשלש קליפות טמאות, ולפי הם נאחזים למעלה [בבחינת קוב"ה
שנשמות ישראל הם מאצילות דקדושה, ושכינתיה], והיינו על במתי ארץ, וְעַל
לכן דְּקָדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעֵי לְדַכָּאָה דָּא ועל כן קָדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
לְהוּ וּלְרַחֲמָא עֲלֵיהוּ אפילו שחטאו רְחִימוּתָא דִּילִיה אֲתֵדְבֵק בְּהוּ אהבת
רוצה הקב"ה לטהר אותם מעונותם הקב"ה מתדבקת בהם, הָדָא הוּא
ולרחם עליהם, דְּאֵינוֹן חוֹלְקִיה דְכְּתִיב זהו שכתוב אֶהְבֵּתִי אֶתְכֶם
וְעַדְבִּיה לפי שהם חלקו ונחלת גורלו, אָמַר יְהוָה, וְכְּתִיב פִּי מֵאֲהַבֵּת
הָדָא הוּא דְכְּתִיב זהו שכתוב פִּי יְהוָה אֶתְכֶם וְגו'.

רשב"י: נשמותי תתפלל להשי"ת נגד הקליפות

אמר רבי שמעון, בני זכאין אתון בעלמא דין ובעלמא דאתי, וזכאין עיני דיןפון למיחמי דא פד איעול לההוא עלמא דאתי, בגין נשמותי קרי לעתיק יומין האי קרא, (מסילת כג ט) תערוף לפני שלחן נגד צוררי דשנת בשמן ראשי פוסי רוייה, וקדשא בריך הוא קרי עלן (ישעיה כו ט) פתחו שערים ויבא גוי צדיק שומר אמונים.

מתוך מדבש

מאמר "רשב"י: נשמותי תתפלל להשי"ת נגד הקליפות", בו גילה רשב"י את ענין תפילתו בעולם הבא להכניעת הקליפות והתפשטות הקדושה העליונה.

(מקור המאמר מזהר פר' יתרו דף ע"ב, ונצי"אורינו כרך ו' עמ' קג)

אמר רבי שמעון, בני זכאין אתון בעלמא דין ובעלמא דאתי בני אשכנז בעולם הזה ובעולם הבא, וזכאין עיני דיןפון למיחמי דא פד איעול לההוא עלמא דאתי ואשרי עיני שיזכו לראות זאת כשאכנס לעולם הבא, בגין דנשמותי (ה"ג הימ"ק) קרי לעתיק יומין האי קרא לפי שנשמותי תקרא ותתפלל לעתיק יומין בפסוק זה תערוף לפני שלחן שהוא סוד המלכות, נגד צוררי נגד הקליפות, דשנת בשמן ראשי

שתמשיך שמן מחכמה על ראשי, פוסי הוא ג"כ סוד המלכות [השכינה] רוי"ה תהיה שבעה מאותיות יה"ו שבז"א [שבכחינת קוב"ה] שגי' אהי"ה דהיינו השם בי"ט שהוא שמ"ן בא"ת ב"ש, וקדשא בריך הוא קרי עלן והקב"ה יקרא עלינו פסוק זה פתחו שערים התחתונים של [בחינות] נצח והוד שהם שערי צדק ויבא גוי צדיק ביסוד שומר ומיחד, אמונים דהיינו אמנים כי אמ"ן גי' יאהדונה"י בסוד יחוד קוב"ה ושכינתיה.

אשרי הדור שרשב"י נמצא בו

בְּכֹה רַבִּי יְהוּדָה וְאָמַר, רַבִּי שְׁמַעוֹן, זָכָא חוּלְקָךְ, זָכָא
דְּרָא, דְּהָא בְּזִכּוּתְךָ אָפִילוּ יְנוּקֵי דְּבִי רַב אֵינוֹן טָנְרִין
רְמָאִין תְּקִיפִין.

הקב"ה משתבח ברשב"י בכל יום

כִּד עָאֵל לְמַעְרְתָא, שְׁמַעוּ קָלָא בְּמַעְרְתָא, זֶה הָאִישׁ מְרַעֵשׁ
הָאָרֶץ, מְרַגֵּז מַמְלָכוֹת, כְּמָה פְּטָרִין בְּרִיקֵעָא מְשַׁתְּפִכִין (ס"א)

מתוך מדבש

מאמר "אשרי הדור שרשב"י נמצא בו", בו מובא ענין כחו הגדול
דרבי שמעון, שבזכותו אפילו תינוקות של בית רבן הם בבחינת סלעים
גבוהים וחזקים.

(מקור המאמר צוהר פר' נלק דף קפו ע"א - יוקא, ונציאונו כרך יג עמ' שג)

בְּכֹה רַבִּי יְהוּדָה וְאָמַר, רַבִּי אָפִילוּ יְנוּקֵי דְּבִי רַב אֵינוֹן טָנְרִין
שְׁמַעוֹן זָכָא חוּלְקָךְ אֲשֶׁרִי רְמָאִין תְּקִיפִין כִּי בִזְכוּתְךָ אָפִילוּ
חֲלָקְךָ רַבִּי שְׁמַעוֹן, זָכָא דְּרָא אֲשֶׁרִי הִתְיַנּוּקוֹת שֶׁל בֵּית רַבִּן הֵם סִלְעִים
הַדּוֹר שֶׁאֵתָּה נִמְצָא בּוֹ, דְּהָא בְּזִכּוּתְךָ גְּבוּהִים וְחֲזָקִים.

מאמר "הקב"ה משתבח ברשב"י בכל יום", יבואר בו ענין הבת קול
שיצאה מהמערה בכפר מירון כשנכנסה בה מוֹת רבי שמעון בר יוחאי,
על דבר ביטול הגזירות שבכחו, והשתקת פה המקמרים ביום הסתלקותו.

(מקור המאמר צוהר פר' האינו דף רלו ע"ג נסוף האדרא זוטא, ונציאונו כרך עו עמ'
תקלט-תקמ)

כִּד עָאֵל לְמַעְרְתָא כִּשְׁנַכְנִסָּה מִטָּה מִירוֹן, שְׁמַעוּ קָלָא בְּמַעְרְתָא שְׁמַעוּ
רַבִּי שְׁמַעוֹן מַעְצָמָה בַּמַּעְרָה בַּכֶּפֶר בַּת קוֹל שִׁינְאָה מִן הַמַּעְרָה, זֶה הָאִישׁ

וְלֹא מִשְׁתַּכְּחִין) בְּיוֹמָא דִּין בְּגִינָךְ, דְּנָא רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי דְּמֵאֲרִיהּ מִשְׁתַּבַּח בֵּיהּ בְּכָל יוֹמָא, זַכָּאָה חוֹלְקִיהּ לְעִילָא וְתַתָּא, כְּמָה גְּנִיזִין עֲלָאִין מִסְתַּמְרִין לִיהּ, עָלִיהּ אֲתָמֵר, (דניאל יג יג) וְאַתָּה לָךְ לִקְצֵן וְתַנּוּחַ וְתַעֲמוּד לְגוֹרְלָךְ לִקְצֵן הַיָּמִין.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, כְּמָה חֲבִיבִין יִשְׂרָאֵל קָמִי קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא, בְּקִדְמִיתָא קָרָא לֹון גּוֹי קְדוֹשׁ, דְּכָתִיב (דברים יד ג) כִּי עַם

מתוך מדבש

ההסתלקות שהיא קץ כל בשר, וְתַנּוּחַ בקבר עם הצדיקים, וְתַעֲמוּד לְגוֹרְלָךְ ותקום בתחיה לקחת גורלך הניתן לחלקך אחר תחיית המתים, לִקְצֵן הַיָּמִין שכל זה יהיה באחרית הימים (מזדומ נסוף ספר דניאל). אי נמי "לקצן הימין" היינו זמן הגאולה שאז יחזיר הקב"ה ימינו אשר השיבה אחור מפני אויב, וכמ"ש אם אשכחך ירושלם תשכח ימיני, ואומר הושיעה לו ימינו וזרוע קדשו, במהרה בימינו אמן.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, כְּמָה חֲבִיבִין יִשְׂרָאֵל קָמִי קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא עד כמה חביבים ואהובים ישראל לפני הקב"ה, בְּקִדְמִיתָא קָרָא לֹון גּוֹי קְדוֹשׁ קודם קבלת התורה קרא אותם גוי קדוש, כנגד קדושת [בחינת] התפארת, דְּכָתִיב כִּי עַם קְדוֹשׁ אַתָּה לַה' אלהיך ובך בחר ה' להיות לו

מְרַעִישׁ הָאָרֶץ מפחדו היו רועשים יושבי הארץ, מְרַגִּז מַמְלָכוֹת שביטל בכחו את גזרות המלכויות, כְּמָה פְּטָרִין בְּרַקִּיעָא מִשְׁתַּכְּחִין בְּיוֹמָא דִּין בְּגִינָךְ הרבה פתחון פה של המקטרגים משתתקים ברקיע ביום זה בזכותך, (כי הקב"ה מחל לעוונותיהם של כל המלואים את רצי שמעון לנפדו, אשר העונות גרמו הקטרו, פְּטָרִין פירושו כמו פטר רחס שהוא לשון פמיסה). ועוד הוסיפה הבת קול ואמרה דְּנָא רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי דְּמֵאֲרִיהּ מִשְׁתַּבַּח בֵּיהּ בְּכָל יוֹמָא זהו רבי שמעון שהקב"ה משתבח בו לפני פמליא של מעלה כל יום, ואמרה עוד הקול זַכָּאָה חוֹלְקִיהּ לְעִילָא וְתַתָּא אשרי חלקו בגן עדן העליון ובגן עדן התחתון, כְּמָה גְּנִיזִין עֲלָאִין מִסְתַּמְרִין לִיהּ הרבה אוצרות עליונים שמורים לו למעלה, עָלִיהּ אֲתָמֵר עליו נאמר כעין שאמר המלאך לדניאל, וְאַתָּה לָךְ לִקְצֵן הַיָּמִין

קדוש אתה וגו', לבתר קרא לון קדש, דכתיב (ירמיה 3 ג) קדש ישראל ליהוה ראשית תבואתה.

נשמת משה רבינו: זכות תורת רשב"י מאירה בכל הדורות שלאחריו

אמר לון, רבנן דכל דרא, הויתו בזמניכון, כל שפן בוצינא קדישא, דנהיר חכמתיה בכל דרין דהו אבתריה, אל תתנו דמי לקדשא ברין הוא באורייתא, עד יערה עלינו רוח קדשא (לגבי שכינתיה).

מתוך מדבש

לעם סגולה וגו', לבתר קרא לון אותם קדש, נגד קדושת החכמה הנקראת קדש אבל אחר מתן תורה שהיא מצד קדש, דכתיב כמו שכתוב קדש [בחינת] החכמה, נתעלו יותר וקרא ישראל ליהוה ראשית תבואתה.

מאמר "נשמת משה רבינו: זכות תורת רשב"י מאירה בכל הדורות שלאחריו", בו נתגלה כח תורת הרשב"י על ידי נשמת הרעיא מהימנא, שזכות תורתו תאיר ותגן עד סוף כל הדורות.

(מקור המאמר זוהר פר' פנחס דף ריט ע"א גרע"מ, וצילוינו כנך יד עמ' 5)

אמר לון הרעיא מהימנא, רבנן דכל דרא אתם הרבנים והצדיקים של כל הדור, (ה"ג הרמ"ק) הויתו בזמניכון שאתם הייתם בזמניכם הצדיקים, כלומר שזכותם היתה מקיימת את הדור, כל שפן בוצינא קדישא המאור הקדוש שהוא רבי שמעון, דנהיר חכמתיה בכל דרין דהו אבתריה שזכות תורתו מאירה בכל הדורות שיהיו אחריו, ודאי שמגין עד סוף כל הדורות, אל תתנו דמי לקדשא ברין הוא, באורייתא אל תתנו דמי להקב"ה, על ידי קול התורה, עד יערה עלינו רוח קדשא עד שישפוך עלינו רוח קדוש ממרום.

הקב"ה חקק את צורת רשב"י למעלה

וְקִדְּשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְהִיב הָאִי לְבוּצִינָא קְדִישָׁא רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְעוֹד, דְּסָלִיק לִיה לְעִילָא לְעִילָא, בְּגִין כֶּף כָּל מְלוֹי בְּאַתְגָּלִיָּא אֲתַמְרוּ, וְלֹא אֲתַפְסִיין, עָלִיה בְּתִיב (ממדנר יב ט) פֶּה אֶל פֶּה אֲדַבֵּר בּוּ וּמְרָאָה וְלֹא בְּחִידוֹת [וכו'].

וְרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי שְׁלִיט בְּחֻמְתִּיהָ עַל כָּל בְּנֵי עֲלָמָא, כָּל

מתוק מדבש

מאמר "הקב"ה חקק את צורת רשב"י למעלה", נתפרש בו שרשב"י זכה להשיג ולגלות סודות התורה יותר מכל הנביאים, והיה דומה למשה רבינו ע"ה, וכביכול הקב"ה נתעטר בקול תורתו העולה בכל העולמות.

(מקור המאמר זוהר פ' אחרי דף ס"א ע"א, ונצי"אורינו כנך י"א עמ' ס"ט-ס)

וְקִדְּשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְהִיב הָאִי לְבוּצִינָא קְדִישָׁא רַבִּי שְׁמַעוֹן וְהַקְבִּ"ה נתן לשון למודים למאור הקדוש שהוא רבי שמעון, כי הוא זכה לגלות סודות התורה יותר מכל הנביאים, וְעוֹד דְּסָלִיק לִיה לְעִילָא לְעִילָא ועוד שהעלה אותו הקב"ה לעולמות שלמעלה ושם השיג רזי תורה מה שלא נגלו אפילו להנביאים, (כמבואר לקמן דף רע"ג ע"א, וז"ל בוצינא קדישא זכאה חולקך, דקב"ה גלי לך מה דלא גלי לכל נביא וחווה), בְּגִין כֶּף כָּל מְלוֹי בְּאַתְגָּלִיָּא אֲתַמְרוּ ולכך כל דברי סודותיו נאמרו

וְרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי שְׁלִיט בְּחֻמְתִּיהָ עַל כָּל בְּנֵי עֲלָמָא

ורבי שמעון שולט בחכמתו על כל בני העולם, כָּל אִינוֹן דְּסָלְקִין בְּדִרְגוֹי עד שכל אותם התלמידי חכמים העולים

וְרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי שְׁלִיט בְּחֻמְתִּיהָ עַל כָּל בְּנֵי עֲלָמָא וְרַבִּי שְׁמַעוֹן שולט בחכמתו על כל בני העולם, כָּל אִינוֹן דְּסָלְקִין בְּדִרְגוֹי עד שכל אותם התלמידי חכמים העולים

אינון דסלקין בדרגוי, לא סלקין אלא לאשלמא עמיה, (ס"א) אי לא שלמין עמיה [וכו'].

והשתא קדשא בריה הוא חקק דיוקנא דרבי שמעון לעילא, וקליה לעילא לעילא סלקא, ומתעטר בכתרא קדישא, עד דקדשא בריה הוא מתעטר ביה בכלהו עלמין, ומשתבח ביה, עליה כתיב (ישעיה מט ג) ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר.

מתוק מדבש

במדרגותיהם להשיג איזו השגה ברזי תורה, לא סלקין אי לא שלמין עמיה אינם עולים אם לא משלימים עמו, כלומר אינם יכולים לעלות ולהשיג בלעדו, כי בדורו ניתנה הרשות לו לבדו לגלות סודות התורה, וכולם היו צריכים אליו [וכו'].

ומסיק רבי יוסי את דבריו ואמר והשתא קדשא בריה הוא חקק דיוקנא דרבי שמעון לעילא ועתה הקב"ה חקק את צורתו של רבי שמעון למעלה, וקליה לעילא

לעילא סלקא וקול תורתו עולה למעלה למלכות [להשכינה] ולמעלה לקוב"ה, ומתעטר בכתרא קדישא ומתעטר בכתר הקדוש, ר"ל שתורתו נעשית מ"ן [השפעה מלמטה] למלכות שהיא כתר לעולם הבריאה, והיא מעלתו עד דקדשא בריה הוא מתעטר ביה בכלהו עלמין ומשתבח ביה עד שהקב"ה שהוא [בחינת] התפארת מתעטר בו בכל העולמות ומשתבח בו, עליה כתיב עליו נאמר ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר.

כל בני העולם צריכים לקבל פני ר"ש

רבי אבא הוה אתי מלמחמי לרבי שמעון, פגע ביה רבי יצחק, אמר ליה, מאן אתי מאריה דנהורא, גבר דאתדפק בנורא דאכלא פל יומא, הא נהורא עמיה שרי. אמר ליה, תנינן, דחייבא עליה דבר נש לקבלא אפי שכינתא בכל ריש ירחי ושפתי, ומאן איהו, רביה, כל שכן בוצינא עלאה קדישא, דכל בני עלמא בעאן לקבלא אנפוי, אמר רבי יצחק, אהדרנא עמך ואקבל אנפי שכינתא, ואטעם מאינון מלין עלאין דאטעמת קמיה.

מתוך מדבש

מאמר "כל בני העולם צריכים לקבל פני ר"ש", יבואר בו ענין הקבלת פני השכינה שהיה זה רבי שמעון בדורו, והיינו שבכל שבת וראש חודש היה החיוב לקבל פניו שהיה רבן של ישראל.

(מקור המאמר מהר פ"ו ולפתח דף קס"ב, ונציאוריו כך טו ע"מ עט)

רבי אבא הוה אתי מלמחמי לרבי שמעון רבי אבא היה בא וחזר מלראות את רבי שמעון, פגע ביה רבי יצחק פגש בו רבי יצחק, אמר ליה שאל ממנו, מאן אתי מאריה דנהורא מאיפה בא בעל האורה, ופירש דבריו ואמר גבר דאתדפק בנורא דאכלא פל יומא איש שנתדבק באש אוכלת של השכינה בכל יום, הא נהורא עמיה שרי הרי אור התורה שורה עמו, אמר ליה רבי אבא לרבי יצחק, תנינן, דחייבא עליה דבר נש לקבלא אפי שכינתא בכל ריש ירחי ושפתי למדנו שיש חיוב על האדם לקבל פני השכינה בכל ראש חודש ושבת, ומאן איהו ומי הוא פני השכינה, רביה זה הוא רבו, כל שכן בוצינא עלאה קדישא וכל שכן המאור העליון הקדוש שהוא רבי שמעון, דכל בני עלמא בעאן לקבלא אנפוי שכל בני העולם צריכים לקבל פניו, כי הוא רבן של כל ישראל, וממנו אני בא, אמר רבי יצחק לרבי אבא, אהדרנא עמך ואקבל אנפי שכינתא אחזור מדרכי ואלך עמך למקום שאתה הולך ואקבל פני השכינה,

רשב"י עתיד להיות ראש הצדיקים שבגן עדן

זָכָאָה נַפְשִׁיהּ דְּבַר יוֹחָאִי, דְּקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲבִיד עֲמִיהּ נִסִּין, וְאַיהוּ גְזִיר וְקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְקַיִם, וְעֵתִיד לְמַהוּי רִישָׁא לְצַדִּיקָיָא דִּיתְבִּי בְּגִנְתָּא דְּעֵדֶן, וְיִקְבֵּל אִפִּי שְׂכִינְתָּא, וְיִחְמִי לְקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְיִשְׁתַּעֲשַׁע עִם צַדִּיקָיָא, וְיִימָא לָהּ (מַהֲלִיס נָה) (1) בָּאוּ נִשְׁתַּחֲוֶה וְנִכְרַעַה נִבְרָכָה לְפָנֵי יְהוָה עוֹשָׁנוּ.

מתוך מדבש

וְאַטְעָם מְאִינוֹן מְלִין עֲלָאִין שְׁמַעוֹן, וְכֵן עֲשֵׂה רַבִּי יִצְחָק שֶׁהֵלֵךְ יָחִיד דְּאַטְעָמַת קָמִיהּ וְאַטְעוֹם מֵאוֹתָם עִם רַבִּי אַבָּא, וּמִיד בְּדֶרֶךְ הַתַּחֲלִיל רַבִּי דְּבָרִים הַעֲלִינוּם שְׁטַעַמַת לְפָנָיו, ר"ל אַבָּא לַחֲזוֹר לְפָנָיו מֵהַ שְׁלֵמָה מֵרַבִּי שֶׁאִשְׁמַע הַחִידוּשִׁים שֶׁלִּמְדַת מֵרַבִּי שְׁמַעוֹן, כְּדֵמִפְרֵשׁ וְאַזִּיל.

מאמר "רשב"י עתיד להיות ראש הצדיקים שבגן עדן", נראה בו רב חיליה דרשב"י, והקב"ה עשה עמו נסים והוא גוזר והקב"ה מקיים, ויקבל פני השכינה ויראה פני הקב"ה.

(מקור המאמר זוהר חדש סוף פר' כי תנצל דף עג ע"ב, ונבאורו כרך 3 עמ' תרפג)

ומסיק דבריו ואמר זָכָאָה נַפְשִׁיהּ דְּבַר יוֹחָאִי אֲשֶׁרִי נִפְשׁוּ שֶׁל בְּרִי יוֹחָאִי, דְּקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲבִיד עֲמִיהּ נִסִּין שֶׁהֵקֵב"ה עוֹשֶׂה עִם נִסִּים, וְאַיהוּ גְזִיר, וְקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְקַיִם וְאִם הוּא גּוֹזֵר הַקִּבְ"ה לְצַדִּיקָיָא דִּיתְבִּי בְּגִנְתָּא דְּעֵדֶן וְיִחְמִי לְקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְיִשְׁתַּעֲשַׁע עִם צַדִּיקָיָא, וְיִימָא לָהּ וְיִאמֵר לָהֶם בָּאוּ נִשְׁתַּחֲוֶה וְנִכְרַעַה נִבְרָכָה לְפָנֵי יְהוָה עוֹשָׁנוּ.

רשב"ג: כל העולמות מתיראים מרבי שמעון

אֶתָּא רַבִּי שְׁמַעוֹן וְנִשְׁקִיָּה בְּרִישִׁיָּה, אָמַר לֵיהּ, קָאִים בְּרִי
בְּקִיּוּמָךְ דְּשַׁעְתָּא קִיָּמָא לָךְ, יְתִיב רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְרַבִּי
אֱלֶעָזָר בְּרִיהּ קָאִים וּמִפְּרִשׁ מְלִי דְרִזִּי דְּחִכְמָתָא, וְהוּוּ אֲנָפוּי
נְהִירִין פְּשִׁמְשָׁא, וּמְלִין מִתְּבַדְרִין וְטָאֲסִין בְּרִקִיעָא, יְתִבּוּ תְרִין
יוֹמִין דְּלֹא אָכְלוּ וְלֹא שָׁתוּ, וְלֹא הָוּ יָדַעִין אִי הָוּ יִמְמָא או

מתוך מדבש

מאמר "רשב"ג: כל העולמות מתיראים מרבי שמעון", יתפרש בו אמירת
התנא רבי שמעון בן גמליאל לבנו רבינו הקדוש, ר"ש ובנו ר"א הם גבורי
תורה כאריות, ואין שאר תלמידי חכמים דומים לר"ש, ועלינו להתירא
ממנו בהיותו צדיק מושל ביראת אלהים.

(מקור המאמר זוהר פר' שמות דף טו ע"א, וצילוינו כך ה' עמ' קמ-קמח)

אֶתָּא רַבִּי שְׁמַעוֹן וְנִשְׁקִיָּה בְּרִישִׁיָּה
בא רבי שמעון ונשק את רבי
אלעזר בנו בראשו, אָמַר לֵיהּ לרבי
אלעזר קָאִים בְּרִי בְּקִיּוּמָךְ דְּשַׁעְתָּא
קִיָּמָא לָךְ עמוד בני במעמדך ותדרוש
עוד כי השעה עומדת לך, היינו מזל
שעה שהוא בחי' המלכות הנקראת שעה
עומדת לך ומאירה בשורש נשמתך
המושורש בה שתוכל לחדש חידושי
תורה. יְתִיב רַבִּי שְׁמַעוֹן ישב רבי
שמעון וְרַבִּי אֱלֶעָזָר בְּרִיהּ קָאִים
וּמִפְּרִשׁ מְלִי דְרִזִּי דְּחִכְמָתָא ורבי
אלעזר בנו עמד והיה מפרש דברי
סודות החכמה, וְהוּוּ אֲנָפוּי נְהִירִין

פְּשִׁמְשָׁא ופניו היו מאירות כהשמש,
וּמְלִין מִתְּבַדְרִין וְטָאֲסִין בְּרִקִיעָא
ודבריו היו מתפזרים ופורחים ברקיע
דהיינו באותו הרקיע שנעשה מהם, כי
כך דרכם של רזי תורה כנזכר בפ'
בראשית דף ד ע"א, שחידושים ברזי
תורה טסים ועולים למעלה ונעשה מהם
רקיעים, יְתִבּוּ תְרִין יוֹמִין דְּלֹא אָכְלוּ
וְלֹא שָׁתו יִשְׁבוּ שני ימים שלא אכלו
ולא שתו, וְלֹא הָוּ יָדַעִין אִי הָוּ יִמְמָא או ליליא ולא היו יודעים אם
הוא יום או לילה, פַּד נִפְקוּ יָדַעוּ
דְּהוּוּ תְרִין יוֹמִין דְּלֹא טַעְמוּ מִיַּדִּי
כשיצאו נודע להם שהיו שני ימים שלא

לִילֵא, כַּד נִפְקוּ יָדְעוּ דִּהּוּ תְּרִין יוֹמִין דְּלֹא טַעְמוּ מִיְדֵי, קָרָא
עַל דָּא רַבִּי שְׁמַעוֹן, (שְׁמוֹת לז כח) וַיְהִי שָׁם עִם יְהוֹ"ה אַרְבָּעִים
יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה לֶחֶם לֹא אָכַל וְגו', וּמָה אֵי אֲנִן בְּשַׁעְתָּא
חָדָא כֶּךָ, מַלְשָׁה דִּקְרָא אֶסְהִיד בֵּיהּ וַיְהִי שָׁם עִם יְהוֹ"ה אַרְבָּעִים
יוֹם וְגו' עַל אַחַת פְּמָה וְכַמָּה.

כַּד אָתָּא רַבִּי חֲזִיא קַמֵּיה דְּרַבִּי, וְסָח לֵיהּ עוֹבְדָא, תָּוָה רַבִּי,
וְאָמַר לֵיהּ רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אַבּוּי, בְּרִי רַבִּי שְׁמַעוֹן
בֶּן יוֹחָאי אַרְיָא, וְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּרִיהּ אַרְיָא, וְלֹאֻ רַבִּי שְׁמַעוֹן

מתוק מדבש

טעמו כלום, קָרָא עַל דָּא רַבִּי שְׁמַעוֹן
קרא על זה רבי שמעון מש"כ במשה
וַיְהִי שָׁם עִם יְהוֹ"ה אַרְבָּעִים יוֹם
וְאַרְבָּעִים לַיְלָה לֶחֶם לֹא אָכַל
וְגו', וּמָה אֵי אֲנִן בְּשַׁעְתָּא חָדָא
כֶּךָ וּמָה אִם אֲנִי בְּשַׁעְתָּא אַחַת כֶּךָ, ר"ל
אֲנִי שִׁישְׁבֵנוּ רַק זְמַן קָצֵר שֶׁל ב' יָמִים
וְגַם לֹא הִיָּינוּ עִם ה' מִמַּשׁ כְּמֹשֶׁה, עַכ"ז
עֲלֵתָה בְּנוֹ רִצּוֹן וְחֲשׂוּקָה גְדוּלָּה לַה'
עַד שֶׁלֹּא זָכְרָנוּ כָּל הַבְּלִי הָעוֹלָם וְאִפְּלוּ
הָאֲכִילָה וְשִׁתִּיה לֹא נִחְשְׁבוּ אֲצִלָּנוּ
לְכָלֹם, מַלְשָׁה דִּקְרָא אֶסְהִיד בֵּיהּ
מֹשֶׁה רַבִּינוּ שֶׁהַכְּתוּב מַעֲיֵד עָלָיו וַיְהִי
שָׁם עִם יְהוֹ"ה אַרְבָּעִים יוֹם וְגו'
הָרִי שֶׁהָיָה מִמַּשׁ עִם ה' בָּהָר וְגַם הָיָה
שָׁם מ' יוֹם, עַל אַחַת פְּמָה וְכַמָּה
שֶׁהָיָה גְדוּל עֲנִינוּ וּמַעֲלָתוֹ לְמַעֲלָה.

כַּד אָתָּא רַבִּי חֲזִיא קַמֵּיה דְּרַבִּי
כְּשָׁבָא רַבִּי חֲזִיא לְפָנֵי רַבִּי, וְסָח
לֵיהּ עוֹבְדָא וְסִיפֵר לוֹ כָּל הַמַּעֲשֶׂה,
(כְּתָב הַרְמ"ק טַעוֹת סוֹפְרִים יֵשׁ כָּאֵן שֶׁהָיָה
אַחֵר שֶׁנִּפְטָר רַבִּי שְׁמַעוֹן הָיָה אֲבִיו שֶׁל
רַבִּי קִיִּים כְּמוֹ שֶׁאֲמָרוּ בַּמֶּסֶ' בְּבֹא מִצִּיעָא
דָּף פד סוּע"ב, מִי שִׁישׁ לוֹ אֲבִי יַחִיָּה וְכו',
אִם כֵּן הָאִיךְ הָיָה רַבִּי חֲזִיא לְפָנֵי רַבִּי
וְעֵדִיִן רַבִּי תַלְמִיד לְפָנֵי הַחֲכָמִים יוֹשֵׁב
בְּקִרְקַע כְּנוֹזֵר שֶׁם, אֲמַנָּם בְּדַפּוֹס זוֹלְצַבֶּאךְ
הַגִּירָסָא, כַּד אָתָּא רַבִּי חֲזִיא קַמֵּיה דְּרַבִּי
גַּמְלִיאֵל, וְלֵהֲלֹן גְּרִיס וְאָמַר בֶּן גַּמְלִיאֵל),
תָּוָה רַבִּי תַמָּה רַבִּי וְאָמַר לֵיהּ רַבִּי
שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אַבּוּי אָמַר לוֹ
אֲבִיו בְּרִי, רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי
אַרְיָא וְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּרִיהּ אַרְיָא
שְׁנֵיהֶם הֵם גְּבוּרִים בְּתוֹרָה כְּאִרְיוֹת, וְלֹאֻ

כְּשֶׁאָר אַרְיוּתָא, עֲלִיה פְּתִיב (עמוס ג ח) אֲרִיה שְׂאָג מִי לֹא יִירָא וְגו', וּמָה עֲלֵמִין דְּלַעֲיָלָא מְזַדְעָזְעִין מִיָּנִיה, אֲנִן עַל אַחַת פְּמָה וּכְמָה, גְּבָרָא דְּלֹא גִזֵּר תַּעֲנִיתָא לְעֲלֵמִין עַל מָה דְּשִׂאִיל וּבְעִי, אֲלֹא הוּא גִזֵּר וְקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְקַיִם, קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא גִזֵּר וְאִיהוּ מְבַטֵּל, וְהֵינּוּ דְּתַנֵּן, מֵאִי דְּכְתִיב (ט"ז כג ג) מוֹשֵׁל בְּאָדָם, צְדִיק מוֹשֵׁל יִרְאֵת אֱלֹהִים, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מוֹשֵׁל בְּאָדָם, וְמִי מוֹשֵׁל בְּהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, צְדִיק, דְּאִיהוּ גִזֵּר גִּזְרָה וְהַצְדִּיק מְבַטֵּלָהּ.

מתוק מדבש

רבי שמעון כְּשֶׁאָר אַרְיוּתָא ואין רבי שמעון כשאר האריות ר"ל כשאר תלמידי חכמים, אלא עֲלִיה פְּתִיב אֲרִיה שְׂאָג מִי לֹא יִירָא וְגו' שכל העולמות מתיראים ממנו, וּמָה עֲלֵמִין דְּלַעֲיָלָא מְזַדְעָזְעִין מִיָּנִיה ומה העולמות העליונים נחרדים מלפניו, אֲנִן עַל אַחַת פְּמָה וּכְמָה שיש לנו לירא ממנו, כי רבי שמעון הוּא גְּבָרָא דְּלֹא גִזֵּר תַּעֲנִיתָא לְעֲלֵמִין עַל מָה דְּשִׂאִיל וּבְעִי איש שלא גזר תענית מעולם על מה ששאל והתפלל, אֲלֹא הוּא גִזֵּר וְקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְקַיִם, קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא גִזֵּר וְאִיהוּ מְבַטֵּל, וְהֵינּוּ דְּתַנֵּן, מֵאִי דְּכְתִיב (ט"ז כג ג) מוֹשֵׁל בְּאָדָם, צְדִיק מוֹשֵׁל יִרְאֵת אֱלֹהִים, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מוֹשֵׁל בְּאָדָם, וְמִי מוֹשֵׁל בְּהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, צְדִיק, דְּאִיהוּ גִזֵּר גִּזְרָה וְהַצְדִּיק מְבַטֵּלָהּ, בִּירְאֵת אֱלֹהִים.

הקב"ה בעצמו מאיר לישראל בעוה"ב

פֶּתַח רַבִּי אֶלְעָזָר פּוֹמֵיָה וְאָמַר, (דברים לג כט) אֲשֶׁרִיף יִשְׂרָאֵל מִי כְמוֹף עִם נוֹשֵׁעַ בִּיהו"ה מִגֵּן עֶזְרָךְ וְאֲשֶׁר חָרַב גְּאוֹתְךָ, וְכִי גְאוֹתֶךָ שֶׁל יִשְׂרָאֵל חָרַב הוּא, לֹא, דֶּהָא הַחֲרִיב לַעֲשׂוֹ אֶתִּיּהִיבֵת, דְּכִתִּיב (בראשית כז מ) וְעַל חֲרִיבָךְ תַּחֲיָה, אֲבָל יִשְׂרָאֵל, לֹא.

אֶלָּא הֵכִי שְׁמַעְנָא מֵאֲבָא, דְּאֵלִין אֵינוֹן תַּלְמִידֵי חֲכָמִים, דְּכַד שְׁמַעִין מַלְּה וְלֹא אֶתִּיּוֹשֵׁב בְּלִבְהוֹן, דְּאֵינוֹן מְגִיחִין דָּא עִם דָּא, כְּאֵינוֹן דְּמִגִּיחֵי קִרְבָּא בְּחִרְבָּא.

מתוך מדבש

מאמר "הקב"ה בעצמו מאיר לישראל בעוה"ב", מתפרש בו מעלת תלמידי חכמים הלוחמים במלחמתה של תורה, וזכותם של ישראל הראוים בעבודתם בעולם הזה, שהשי"ת בעצמו כביכול יאיר להם בעולם הבא.

(מקור המאמר נהשמטות הזהר ח"א סימן ג, דף רנז ע"א, ונצי"אורינו עמ' יד)

ועל זה פֶּתַח רַבִּי אֶלְעָזָר פּוֹמֵיָה פתח רבי אלעזר את פיו לפרש פשט הענין של מיעוט הירח, והקדים וְאָמַר מה שכתוב אֲשֶׁרִיף יִשְׂרָאֵל מִי כְמוֹף עִם נוֹשֵׁעַ בִּיהו"ה מִגֵּן עֶזְרָךְ וְאֲשֶׁר חָרַב גְּאוֹתְךָ, ויש לשאול וְכִי גְאוֹתֶךָ שֶׁל יִשְׂרָאֵל חָרַב הוּא, ומשיב לֹא אין גאותן של ישראל החרב, דֶּהָא הַחֲרִיב לַעֲשׂוֹ אֶתִּיּהִיבֵת כי ברכת החרב ניתנה לעשו, דְּכִתִּיב כמו שכתוב שיצחק ברך את עשו וְעַל חֲרִיבָךְ תַּחֲיָה, אֲבָל יִשְׂרָאֵל לֹא אבל ישראל אין כחם בחרב.

אֶלָּא הֵכִי שְׁמַעְנָא מֵאֲבָא אלא כך שמעתי מאבי רבי שמעון, דְּאֵלִין אֵינוֹן תַּלְמִידֵי חֲכָמִים שאלו הם התלמידי חכמים, שעליהם נאמר ואשר חרב גאותך, דְּכַד שְׁמַעִין מַלְּה וְלֹא אֶתִּיּוֹשֵׁב בְּלִבְהוֹן כי כששומעים דבר תורה ואינו מתישב בלבם, דְּאֵינוֹן מְגִיחִין דָּא עִם דָּא אז הם נלחמים זה עם זה במלחמתה של תורה, כְּאֵינוֹן דְּמִגִּיחֵי קִרְבָּא בְּחִרְבָּא כאותם לוחמי מלחמה בחרב.

הקב"ה משבח את השכינה כשהיא מקושטת במעשים טובים של ישראל

רבי שמעון פתח ואמר, (סיר נ 6) אני חבצלת השרון שושנת
העמקים, כמה חביבה פנסת ישראל קמי קדשא בריך
הוא, דקדשא בריך הוא משבח לה, והיא משבחת ליה תדיר,
וכמה משבחין ומזמרינן אַזְמִינַת ליה תדיר לקדשא בריך הוא,
זכאה חולקהון דישׂראל דאחידן ביה בעדבא דחולקא קדישא,
כמה דכתיב (דברים לג ט) פִּי חֵלֶק יְהוָה עִמּוֹ וְגו'.

מתוק מדבש

מאמר "הקב"ה משבח את השכינה כשהיא מקושטת במעשים טובים
של ישראל", מבואר בו מעלתן הגדולה של ישראל שרק על ידם מתקשטת
השכינה, והם אחוזים בחלק הקדושה של השי"ת.

(מקור המאמר נזכר פר' וימי דף רכ"א ע"א, ונציאוינו כרך ד עמ' תמ"א-תמ"ב)

רבי שמעון פתח ואמר לפרש מש"כ
אני חבצלת השרון שושנת
העמקים ומקדים ואמר כמה חביבה
פנסת ישראל קמי קדשא בריך
הוא, דקדשא בריך הוא משבח לה
כמה חביבה השכינה הנקראת כנסת
ישראל לפני הקב"ה, עד שהקב"ה משבח
אותה כמ"ש (נשיא השירים) יפה את רעיתי,
זאת קומתך דמתה לתמר וגו', ראשך עליך
ככרמל, וכיוצא, והיא משבחת ליה
תדיר והשכינה משבחת אותו תמיד,
כמ"ש הנך יפה דודי, דודי צח ואדום
וגו', ראשו כתם פז וגו', וכמה משבחין

ומזמרינן אַזְמִינַת ליה תדיר לקדשא
בריך הוא וכמה מלאכים המשבחים
ומזמרים להקב"ה היא מזמנת לו תמיד,
כפי שינוי הזמנים בחול ובשבת ובחגים,
והטעם שהיא משבחת אותו תמיד לפי
שהיא צריכה לקבל ממנו השפע תמיד,
וע"י השבחים היא מעוררת אהבתו אליה
שישפיע בה השפע הראוי לה, אבל
הקב"ה אינו משבח אותה אלא כשהיא
מקושטת בריבוי מעשים הטובים של בני
ישראל, זכאה חולקהון דישׂראל
דאחידן בעדבא דחולקא קדישא
אשרי חלקם של ישראל שאחוזים בחלק

העליונים אינם מתברכים אלא בשביל ישראל

תנ"א, כְּמָה חֲבִיבִין יִשְׂרָאֵל קָמִי קְדָשָׁא בְּרִין הוּא, דְּעֵלְאִי לֹא מִתְּבָרְכִי אֱלָא בְּגִינְהוֹן דִּישְׂרָאֵל, דְּתַנִּין, אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אָמַר רַבִּי חֲזִיא, אָמַר רַבִּי יוֹסִי, נִשְׁבַּע הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׁלֹא יִכְנָס בִּירוּשָׁלַיִם שָׁל מַעְלָה, עַד שְׂיִכְנָסוּ יִשְׂרָאֵל בִּירוּשָׁלַיִם שָׁל מַטָּה, שְׁנַאֲמַר (הוֹשַׁע יא ט) בְּקִרְבָּךְ קְדוֹשׁ וְלֹא אָבֹא בְּעִיר, כְּלוּמַר, כָּל זְמַנָּא דְּשָׂכִינְתָּא הָכָא בְּגִלּוּתָא, שְׂמָא דְּלַעֲיִלָּא

מתוך מדבש

הקדושה של הקב"ה, כְּמָה דְּכְתִיב כִּי חֲלָקוּ שֶׁל הַקָּב"ה, יַעֲקֹב חָבֵל נִחְלָתוֹ חֲלָק יְהו"ה עַמּוֹ פִּי עַם יִשְׂרָאֵל הֵם בְּנֵי יַעֲקֹב הֵם גּוֹרֵל נִחְלָתוֹ שֶׁל הַקָּב"ה.

מאמר "העליונים אינם מתברכים אלא בשביל ישראל", מפורש בו רום מעלת ישראל שכל העליונים מתברכים רק על ידיהם, ושבועת הקב"ה שלא יכנס בירושלים של מעלה עד שיכנסו ישראל בירושלים של מטה.

(מקור המאמר זוהר פר' נשא דף קמו ע"ג, וצנאוריני כרך יב עמ' תכד-תכה)

תנ"א למדנו בברייתא, כְּמָה חֲבִיבִין יִשְׂרָאֵל קָמִי קְדָשָׁא בְּרִין הוּא, דְּעֵלְאִי לֹא מִתְּבָרְכִי אֱלָא בְּגִינְהוֹן דִּישְׂרָאֵל כִּי הַעֲלִיּוֹנִים אֵינֶם מִתְּבָרְכִים אֲלָא בִּשְׂבִיל יִשְׂרָאֵל, דְּתַנִּין כִּי לִמְדוּ, אָמַר רַבִּי יְהוּדָה אָמַר רַבִּי חֲזִיא אָמַר רַבִּי יוֹסִי, נִשְׁבַּע הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁלֹא יִכְנָס בִּירוּשָׁלַיִם שָׁל מַעְלָה דְּהֵיִינוּ שְׁלֹא יִהְיֶה יְחִיד [בחינות] חכמה ובינה שהם למעלה, עַד שְׂיִכְנָסוּ יִשְׂרָאֵל בִּירוּשָׁלַיִם שָׁל מַטָּה עַד שִׁיְהִיָּה יְחִיד שְׁלֵמִים שֶׁל קוֹב"ה וְשָׂכִינְתָּהּ (כְּמַטָּל נִשְׁט"ו פ"א), שְׁנַאֲמַר בְּקִרְבָּךְ קְדוֹשׁ וְלֹא אָבֹא בְּעִיר בִּלְשׁוֹן תְּמִיָּה, כְּלוּמַר אִם כִּבֵּר בְּקִרְבֶּךָ קְדוֹשׁ בִּירוּשָׁלַיִם שָׁל מַטָּה, אֲזִי אֲנִי יֹכֵל לִבּוֹא בְּעִיר שֶׁהוּא יְרוּשָׁלַיִם שָׁל מַעְלָה, כְּלוּמַר, כָּל זְמַנָּא דְּשָׂכִינְתָּא הָכָא בְּגִלּוּתָא כֹּל זְמַן

לֹא אֲשֶׁתִּלִּים, וְכָל תְּקוּנִין לֹא אֶתְקַנּוּ, כְּבִיכּוֹל אֲשֶׁתֶּאֱרָא שְׁמָא
קְדִישָׁא חֲסָרָא.

השכינה לישראל: הקב"ה אינו שוכח את ישראל לעולם

אָמַר לִיה, דְּהָא קָלָא דְרַמִּיזָא חַד שְׁמַעְנָא, יוֹמָא חַד פַּד הֵוָה
אָזִילָנָא בְּאַרְחָא, וְלֹא יִדְעָנָא מָאן אָמַר, וְלֹא יִדְעָנָא מְלָה,
וְתָא חֲזִי, שְׂבַעָה יוֹמִין הֵוָה דְּחִלְשָׁנָא עַל דָּא, וְלֹא טְעִימָנָא מְדִי,
וְהִשְׁתָּא אָזִילָנָא לְגַבְיָה דְּבוּצִינָא קְדִישָׁא, דְּלִימָא לִי, דִּילְמָא אֲדַפְרָ.

מתוך מדבש

שהשכינה היא כאן בגלות, שְׁמָא וְכָל תִּיקוּנֵי הָעוֹלָמוֹת אֵינָם מְתוּקִים,
דְּלִעִילָא לֹא אֲשֶׁתִּלִּים שֶׁם שֶׁל כְּבִיכּוֹל אֲשֶׁתֶּאֱרָא שְׁמָא קְדִישָׁא
מַעֲלָה דִּהֵינּוּ שֶׁם י"ה שֶׁל חֲכָמָה וּבִינָה חֲסָרָא וְאִזְכְּרִיכּוֹל יִשְׂרָאֵל הַשֵּׁם הַקָּדוֹשׁ
לֹא יִשְׁתַּלֵּם, לִפִּי שְׁאִין יְחֻד שְׁלִים חֲסֵר, כִּי אֵין הַשֵּׁם שְׁלֵם עַד שִׁהְיָה
בִּינָהּ, וְלִכְךָ וְכָל תְּקוּנִין לֹא אֶתְקַנּוּ הַיְחֻד הָעֲלִיּוֹן בְּשִׁלְיֻמוֹת.

מאמר "השכינה לישראל: הקב"ה אינו שוכח את ישראל לעולם",
נתבאר בו ענין חביבותם של ישראל לפני הש"ת ורחמנותו עליהם כרחם
אב על בנים לעולם.

(מקור המאמר נהר פר' האינו דף רמ"ג ע"א-ב, ונצאורינו כך עו' עמ' תקנה-תקסה)

אָמַר לִיה רַבִּי חֵיִיא לְרַבִּי יִצְחָק, דְּהָא מִי הִיָּה בַּעַל הַקּוֹל, וְלֹא יִדְעָנָא מְלָה
קָלָא דְרַמִּיזָא חַד שְׁמַעְנָא וְגַם לֹא יִדְעָתִי כְּרַאוּי דְּבַר הַסּוּד שְׁאִמַּר
הִנֵּה שְׁמַעְתִּי קוֹל אֶחָד שְׁרַמְזוּ לִי פִירוּשׁ הַקּוֹל, וְתָא חֲזִי, שְׂבַעָה יוֹמִין הֵוָה
מְקַרָּא זֶה, יוֹמָא חַד פַּד הֵוָה אָזִילָנָא דְּחִלְשָׁנָא עַל דָּא בָּא וְרָאָה כִּי
בְּאַרְחָא יוֹם אֶחָד כְּשֶׁהִיטִי הוֹלֵךְ בְּדֶרֶךְ, שְׂבַעָה יָמִים הִיטִי חוֹלָה בְּשִׁבִּיל צַעַר
וְלֹא יִדְעָנָא מָאן אָמַר וְלֹא יִדְעָתִי זֶה, וְלֹא טְעִימָנָא מְדִי עַד שֶׁלֹּא

אמר ליה, דילמא ההוא יומא דהוה אזיל רבי אלעזר לגביה דחמוי, וזהו יומא אזילנא עמיה, והא אדפרנא מלה.

תא חזי, הכי אמר רבי אלעזר משמיה דאבוי, אמרו ישראל קמי קדשא בריה הוא, מיומא דנפלנא בגלותא, קדשא בריה הוא שביק לן בגלותא, ואנשי לן, הדא הוא דכתיב (שם פסוק יד) ותאמר ציון עזבני יהוה ואדניי שכחני, אמרה שכינתא, התשפח אשה עולה, וכי ישראל דאקרון בנין, כמה דאת אמר (דברים יד ה) בנים אתם ליהוה אלהיכם, מרחם בן בטנה, כמה דאת אמר

מתוך מדבש

יכולתי לטעום מאומה, והשתא אזילנא לגביה דבוצינא קדישא ועתה הנני הולך אל המאור הקדוש שהוא רבי שמעון, דלימא לי שיאמר לי הסוד, דילמא אדפר אולי אזכור מה ששמעתי.

אמר ליה רבי יצחק לרבי חייא, דילמא ההוא יומא דהוה אזיל רבי אלעזר לגביה דחמוי אולי היה זה באותו היום כשרבי אלעזר היה הולך אל חמוי, וזהו יומא אזילנא עמיה ואותו היום הלכתי עמו, והא אדפרנא מלה והרי נזכרתי את כל הענין שאמר אז רבי אלעזר בשם אביו רבי שמעון.

תא חזי בא וראה, הכי אמר רבי אלעזר משמיה דאבוי כך אמר

רבי אלעזר משמיה דאבוי, אמרו ישראל קמי קדשא בריה הוא, מיומא דנפלנא בגלותא, קדשא בריה הוא שביק לן בגלותא, ואנשי לן מיום שנפלנו בגלות, הקב"ה עזב אותנו בגלות ושכח אותנו, הדא הוא דכתיב זהו שכתוב ותאמר ציון עזבני יהוה ואדניי שכחני, אמרה שכינתא אמרה השכינה לישראל, התשפח אשה עולה פירושו וכי ישראל דאקרון בנין וכי ישראל הנקראים בנים לקוב"ה ושכינתיה, לפי שיש להם נפש ורוח מהם, כמה דאת אמר כמו שנאמר בנים אתם ליהוה אלהיכם וכי אפשר לשכוח אותם, מרחם בן בטנה היינו כמה דאת אמר כמו שנאמר ואנכי נטעתיך שורק פי' נטיעת זרע קודש הם בני

(וימיה ז כה) וְאֶנְכִי נֹטְעִיתִיךָ שׁוֹרֵק כָּלָה זֶרַע אֲמֶת, גַּם אֱלֹה תִשְׁפַּחְנָה, דְּכַתִּיב (בראשית ז ד) אֱלֹה תוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ, וְאֶנְכִי לֹא אֲשַׁפְּחֶךָ, מִכָּאֵן דְּקִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לֹא שָׁבִיק לֹון לְיִשְׂרָאֵל לְעֵלְמִין [וכו'].

זַכָּאָה חוֹלְקִיהוֹן דְּיִשְׂרָאֵל דְּקִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא דְּבֵר עֲמָהוֹן (בְּיִשְׂרָאֵל) הָכִי, עֲלִייהוּ כְּתִיב (מסליס קלה ד) כִּי יַעֲקֹב בָּחַר לוֹ י"ה יִשְׂרָאֵל לְסִגְוִלָתוֹ, וְכַתִּיב (ש"ס יב כג) כִּי לֹא יִטּוֹשׁ יְהו"ה אֶת עַמּוֹ וְגו', מֵאִי טַעְמָא לֹא יִטּוֹשׁ יְהו"ה אֶת עַמּוֹ, בְּעַבּוֹר שְׁמוֹ הַגָּדוֹל, בְּגִין דְּהֵאִי בְּהֵאִי אֲתַדְּבֵק, וְעַל דָּא לֹא יִשְׁבּוֹק לֹון קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, דְּבָכָל אֲתַר דְּאֵינוֹן שְׂרִיין, קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא עֲמָהוֹן, כְּמָה דְּאִוְקִימָנָא.

מתוק מדבש

ישראל ממדת היסוד שנקודו שור"ק, כָּלָה זֶרַע אֲמֶת כולם שורשם הוא מזרע [בחינת] התפארת הנקרא אמת, והיסוד נטע את זרע ישראל בבטן המלכות, אם כן איך אפשר לשוכחם. ומש"כ גַּם אֱלֹה תִשְׁפַּחְנָה היינו דְּכַתִּיב, אֱלֹה תוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ ר"ל אפילו "אלה" שהם תולדות השמים והארץ תשכחנה, אבל וְאֶנְכִי לֹא אֲשַׁפְּחֶךָ לעולם לא אשכח את בני ישראל, מִכָּאֵן אנו למדים דְּקִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לֹא שָׁבִיק לֹון לְיִשְׂרָאֵל לְעֵלְמִין שהקב"ה אינו שוכח את ישראל לעולם [וכו'].

זַכָּאָה חוֹלְקִיהוֹן דְּיִשְׂרָאֵל, דְּקִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא דְּבֵר עֲמָהוֹן הָכִי

אשרי חלקם של ישראל שהקב"ה מתנהג עמהם כך, שהוא לבדו מנהיג אותם, עֲלִייהוּ כְּתִיב עליהם נאמר כִּי יַעֲקֹב בָּחַר לוֹ י"ה יִשְׂרָאֵל לְסִגְוִלָתוֹ, וְכַתִּיב ועוד כתוב כִּי לֹא יִטּוֹשׁ יְהו"ה אֶת עַמּוֹ וְגו' ומפרש מֵאִי טַעְמָא מהו הטעם לֹא יִטּוֹשׁ יְהו"ה אֶת עַמּוֹ ואומר בְּעַבּוֹר שְׁמוֹ הַגָּדוֹל דהיינו בְּגִין דְּהֵאִי בְּהֵאִי אֲתַדְּבֵק לפי שישראל מתדבקים בשמו הגדול, וְעַל דָּא לֹא יִשְׁבּוֹק לֹון קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא ועל כן לא יעזוב אותם הקב"ה, דְּבָכָל אֲתַר דְּאֵינוֹן שְׂרִיין קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא עֲמָהוֹן שבכל מקום שהם שורים הקב"ה נמצא עמהם, כְּמָה דְּאִוְקִימָנָא כמו שביארנו.

ל"ג בעומר מיט רבי שמעון

להבין ולגלות את מתיקות אורו הבהיר של הרשב"י

זֶהַר הַקְדוּשׁ מִתּוֹק מְדַבֵּשׁ

הפירוש הנפלא
שבזכותה עשרות אלפים כבר מתענגים ומתעלים
בלימוד והבנת הזוהר הקדוש

אשר העם הם מקומו
הסגולה
והשמירה
החזקה
ביותר
בבית!

♦ חידוש השנה ♦

סט נגלות הזוהר
עם פרוש מתוק מדבש
- 11 כרכים -

המאסף לכל האגדות והמדרשים
המפורשים בספר הזוהר הקדוש

חייג עכשיו למוקד ההילולא המיוחד:

1800-350-330

תנאים מיוחדים לרגל ההילולא